

DOPIŠ PRO TEBE

Z KNĚŽSKÉHO DENÍKU.....

12/80

1. října – Sv. TEREZIE Z LISIEUX. – *Čím horší století, tím zářivější světla svatosti. Vyrostla v měštanském prostředí, květina, jejíž vůně vane a uzdravuje dodnes. I naše století má jistě mnoho světců, o nichž se dovíme až za hranicemi času. – Navštívil jsem rodinu se čtyřmi dětmi. Rodiče si s dvěma nejstaršími nevědí rady – vzpomněli si tedy na mne. Jako bych mohl za hodinu, plnou číhavé pozornosti rodičů, napravit jejich dlouholeté vychovatelské chyby! S šestnáctiletou dcerkou zacházejí jako s malým dítětem, ne jako se svým partnerem. Sedmnáctiletý syn se úplně uzavřel do mlčení – říkají tomu vzdor. Já tomu říkám nejistota – možná i opovržení. Rád sportuje, pozval jsem ho na fotbal a dal mu jeden ze dvou lístků. Snad o přestávce rozváže a dá mi nahlédnout do své duše. Zatím se budu za něho modlit ...*

2. října – ANDĚLŮ STRÁŽNÝCH. – *Každý z těch, kdo mě nenávidí – ať vědomě nebo podvědomě – má svého anděla, ducha, stvořeného před člověkem, věrného Bohu a podle Písma »divajcího se neustále na Jeho tvář«. Někteří teologové odbudou existenci andělů útrpným úsměvem – ale Písmo o nich mluví a Kristus zvláště. Tedy jsou. Jinak by bylo Kristovo učení prorostlé omyly. – Jeden z těch, kteří mě tak nenávidí, žije totiž v divokém manželství, potřeboval ode mne jakýsi překlad. Viděl jsem v jeho očích zlobu, zatím co ústa hovořila sladce, příliš sladce. Nenávidí mě! A já ho musím milovat. Protože i on má anděla strážného, který ho miluje. Někdy je hodně těžké proniknout stěnou nenávisťných očí do nitra, kde se svíjí rozbolavělá duše!*

3. října. – Sv. MARIA JOSEF ROSELLO. – *Hledal jsem jeho svátek ve všech životopisech svatých – marně. Neznámý světec.*

Vzpomněl jsem si na jednoho, s nímž jsem byl v koncentračním táboře. Laik – ne kněz. Pomáhal všem, riskoval, jen aby druhým udělal radost. Jednou jsme byli spolu na cele a vypravoval mi svůj život. Byl to velký kajčnick. Stokrát upadl do bláta a zase vstal a pokračoval ve stopách našeho Pána. Neporazilo ho zoufalství. » Víte, Otče, zde, v koncentráku, mám příležitost si našetřit co nejvíc zásluh. Až vyjdu ven, zase možná klopýtnu, snad tu skvrnu pak zakryje některá z mých obětí. Ostatně, « pohodil hlavou, » co je to proti oběti Kristově? Ještě mě nemučí? « Ale umučili ho. Pomohl jednomu knězi a odnesli ho po důkladném trestu do bunkru hladu. Viděl jsem, jak z nosítek kape krev. Krev za člověka, který se stal později zrádcem. Můj přítel se jmenoval také Josef! Kdykoliv mám pokušení být nelaskavý, vzpomenu si, že za tuto nedokonalost musí někdo také platit: Zaplatil za ni Kristus – budu za ni platit já – nebo nevinný, dobrovolně se obětující člověk. Pouštět do světa jed hříchu se nevyplácí. Raději oživující vzduch dobroty a lásky!

4. října. – SV. FRANTIŠEK Z ASSISI. – Navštívil jsem kamaráda v horách. Bydlí v malé, kamenné faře, sám. Jako obvykle veselý, takže ze mne spadly všechny starosti a s chutí jsem snědl ovesnou kaši, kterou tak nerad. S kouskem medu. » Ten med, bratříčku, « povídá můj přítel, » mi dali vesničané. Z horských včel. Zvláště zdravý. Dám ti sklenici. Každé ráno a večer lžičku a budeš mít nervy jako provazy. « Vyzpovídal jsem se a on zase mně. Ukazoval mi zahrádku plnou květin a zeleniny: » Moji drazí farníci, « řekl se smíchem, » mají své práce dost. Pěstují si květiny pro kostel a zeleninu do kuchyně sám. « Ukazoval mi květiny, jako by to byly zázraky. Divné. Člověk by mu záviděl – a přece vím, že je tu tři čtvrtě roku pod sněhem. Kdykoliv ho navštívím, vždycky je zářívějš. Září z něho Pán. A já?

5. října. – SV. GALLUS – ČILI HAVEL. – Obyčejný irský světec a jeho vliv zasáhl ze švýcarských pralesů, kde poustevničil a apoštoval, až do Prahy. – Celý den jsem se připravoval na večerní katechismus pro mladé manžele. Jedu k nim přes sto kilometrů a vracím se kolem půlnoci – a oni poslouchají radostnou zvěst Páně – ani nedýchají. Je to pro ně zjevení. Na tento den se těším celý týden. Jak miluji své kněžské poslání! Kolik mohu rozdávat radosti! Nechápu, jak ho někdo může opustit, zradit ... ale když mi taková myšlenka napadne, vzpomenu si na slova Páně: » Kdo stojí, hleď, abys nepadl, « a začnu se za své poslání modlit.

6. října. – Sv. BRUNONA, zakladatele kajícího řádu Kartuziánů. – *Když viděl vzdělaný, vznešený a oblíbený kněz, že svým vlivem nezabrání, aby tučná biskupství nepadala do klína špatným osobám, šel na to jinak: půst, sebezápor, modlitba. – Kdo mlčí ke zlu, podporuje je. Kdo nepodporuje dobro, ničí je. V prvních staletích bývali biskupové hlavními obránci víry. Pak přešla jejich role na prosté kněze, biskupství obsazovala šlechta a králové. Už neslo pohodlný život – ne mučednictví. A dnes, kdy někdy i kněží mlčí, musejí bránit víru laici. Jaká ironie! Místo lékaře obvazuje rány maminka. Zdá se, že z myslí mnohých lidí vybledla slova – jako v dobách sv. Brunona – VŠECHNO K VĚTŠÍ CTI A SLÁVĚ BOŽÍ! Místo toho si vyvěsili vlastnoručně vyrobený nápis: » Všechno k mé větší cti a slávě. « Což – přeloženo do řeči Kristovy, zní: » Všechno k mé vlastní záhubě a hanbě. «*

7. října. – RŮŽENCOVÉ PANNY MARIE. – *Kapličku, ve které sloužtvám jen v neděli mši sv., jsem už chtěl zavřít, chodívala tam jediná paní. Nabídla mi, že se bude denně modlit růženec – za ostatní. Do půl roku se lavice naplnily. – Moje babička se modlila růženec stále – když dojíla krávy, vynášela hnůj, mlátila obilí, pekla chleba, chovala děti ... Po mozkové mrtvici se modlila polovinou úst dál. Poslední slova před smrtí: » Zdravas Maria ...! «*

8. října – Sv. BRIGITY. – *Láskyplná manželka, matka osmi dětí. Jak málo lidí si uvědomuje, že k svatosti jsou povoláni všichni – manželé i manželky, děti i dospělí, státníci, učenci i prostí lidé – protože všichni mohou milovat podle pravdy – podle Krista.*

9. října – LUDVÍKA BERTRANDA. – *Jeho vzorem byl jeho současník, sv. Vincenc z Ferrary. Ludvik byl syn bohatého advokáta, ale stal se žebravým mnichem, v té době měla tato činnost pověst dnešních chuligánů – vyřazovali se také dobrovolně ze společnosti, s kterou nesouhlasili. Skončil jako misionář mezi Indiány. Jaké bohatství má naše víra ve svých svatých. Jak podivuhodně se v nich projevuje náš Bůh! – Mám tu mládence, ještě před rokem nevěřil. Dnes chodívá denně na mši sv. Nemohu odolat, abych občas od oltáře nepohlédl na jeho skloněnou hlavu ve stínu. Jak rychle mu dal Bůh pochopení tajemství utrpení, tajemství společenství duší – svět, který žije za našima očima, neviditelně, a přece nás tak mocně ovlivňuje – může ovlivnit, chceme-li. Je-li mi smutno nebo úzko, vzpomenu si na něho – a mlhy se rozplynou ...*

10. října – SV. FRANTIŠEK BORGIAŠ. – Tento přítel Karla V. a místokrál Katalanie změnil své všední smýšlení při pohledu na rozpadávající se krásu mrtvé královny Isabely. Po smrti manželky zaopatřil děti a přihlásil se k jesuitům za sluhu. Stal se třetím generálem jesuitů – v době významného Tridentského sněmu. A – jaká ironie osudu – byl pravňuk pověstného papeže Alexandra VI. – Uvažují-li o kněžském poslání, zdá se mi, že je nezbytně nutné, aby budoucí kněz strávil nějakou dobu mezi lidmi a nevstupoval hned po maturitě do semináře. Vyzkouší své poslání a obстоjí-li, neopustí je pro nějakou bezcennou bludičku.

11. října – DR. VIKRIZIUS WEISS. – Zemřel r. 1924. V 33 letech vstoupil ke kapucínům. Imponuje mi jeho statečnost. Hájí beze strachu pravdu Boží! Byl vynikajícím zpovědníkem, poslání, kterému se dnes věnuje dost málo pozornosti, ba někteří kněží se zpovědání vyhýbají. Mají málo pochopení pro své svěřence – a nemají je rádi. Nebo zpověď odbývají. Jezdím za svým zpovědníkem hodně daleko a těším se na rozhovor s moudrým, vyrovnaným a laskavým Otcem. Lidé říkají knězi všechno – jakmile vycítí, že je kněz má rád, že se nepohorší. Odpustí knězi různé nedostatky – ale neodpustí mu nedostatek času, zájmu, dobré vůle. Bože, dej, ať jsem dobrým zpovědníkem těm duším, které mi svěřují!

12. října – SV. MAXIMILIÁNA, mučedníka. – Byl popraven koncem 3. stol., poněvadž odepřel stát se vojákem. Tehdy Církev očekávala blízký konec světa – nač tedy válčit? – Včera mě navštívili dva členové sekty, kteří věří v blízký konec světa. Nemají se svými proroctvími štěstí. Vždyť Kristus řekl, že nikdo nezná dne ani hodiny – jen Otec. Pro mne bude konec světa den mé smrti. Ale obdivuji vytrvalost těch dvou odloučených bratří. Sám chodím na náboženské návštěvy nerad. Jak mě přijmou? Vlídne? S důvěrou? Nebo se budou dívat znuděně do televize, přistrčí mi zákusky a marně čekám na chvílku, kdy vsunout mezi prázdné mluvení trochu Božího života. Hovoří o hloupostech a já jim nesu radostnou zvěst. Zvoním-li u cizích dveří, jde mi mráz po zádech – a přece bych se svého poslání nevzdal za nic. Kristus zvoní se mnou – a odmítnou-li mne – odmítají Krista.

Své dotazy a připomínky pište na adresu:

VELEHRAD, Postfach 592, CH-8026 Zürich